

CHƯƠNG V

Ngày hôm sau, thiếu đưa cho xuyên, Thục, Cúc Hương một xấp bản thảo chi chít chữ:

- Bữa nay các bạn có thể bắt tay vào công việc được rồi! Đây là cuốn sách khách hàng mới đưa tới!

Cúc Hương trở mắt:

- Còn cái vụ TT tụi này tập chưa xong mà!

- Cái đó các bạn có thể tranh thủ tập thêm trong những giờ rảnh!

Xuyên liếc xấp thảo trên tay Thiếu:

- Cuốn gì vậy? Truyện trinh thám của J.H Chase hả?

Thiếu mỉm cười:

- Đây là cuốn “Kỹ thuật nấu nướng”.

- Trời đất! - Xuyên bật kêu - Vậy thì tiêu rồi!

Thiếu ngơ ngác:

- Gì mà tiêu?

Xuyên thở dài:

- Con Cúc Hương là một đứa có tâm hồn ăn uống! Anh đưa cuốn này cho nó, suốt ngày nó lo vùi đầu nghiên cứu, còn đánh với gỗ gì nữa!

Cúc Hương cười cười ngó Thiếu:

- Anh đừng có nghe lời nó! Tôi có tâm hồn ăn uống chứ chẳng tâm hồn nấu nướng đâu! Trước nay toàn người ta nấu sẵn tôi ăn không à!

- Are you sure? - Thiếu đột ngột hỏi lại.

Thoạt đầu Cúc Hương không hiểu Thiếu nói gì. Nó tưởng mình nghe lộn. Mỗi một lúc nó mới sực nhớ ra bài học hôm qua, liền rít rít:

- No, no... à không, yes, yes!

Vẻ quýnh quýnh của Cúc Hương khiến Thục và Xuyên cười gập cả người.

Thiếu tùm tùm đặt xấp bản thảo xuống bàn:

- Cách soạn thảo trên VNI các bạn đã biết rồi! Tập bản thảo này tôi đã tách ra làm nhiều files, bây giờ các bạn chia ra đánh!

Chỉ đợi có vậy, ba cô gái hồi hả giành giật nhau từng xấp giấy, miệng la chí chớ. Thiếu phải vội vàng can thiệp:

- Từ từ thôi! Coi chừng rách bây giờ!

Vân ngồi đàng góc phòng, thấy vậy chỉ lặng lẽ mỉm cười.

Kể từ giây phút đó, Xuyên, Thục và Cúc Hương đã trở thành những “chuyên gia vi tính” thực thụ của phòng sắp chữ điện tử thuộc công ty Việt Anh.

Và trong cái phòng vi tính xinh xắn đó, chốc chốc lại nghe tiếng các “chuyên gia” hoảng hốt và lo lắng kêu lên:

- Anh Thiếu ơi, cái dòng này rớt xuống làm sao kéo lên, tôi quên mất rồi?
- Nhấn phím backspace.
- Backspace là phím nào há?
- Phím có hình mũi tên ngược đó.
- Anh Thiếu ơi, tại sao chữ nào tôi đánh cũng thành chữ hoa hết vậy nè?
- Đó là do bạn đụng phải phím CapsLock. Nhấn lại phím đó lần nữa!

Phòng vi tính lẽ ra là nơi làm việc yên tĩnh nhưng với những nhà tin học mới toanh này lại đâm ra náo nhiệt ồn ào như một cái chợ.

Dĩ nhiên, mỗi một ngày qua đi những thắc mắc ngô nghê dần dần ít đi, thay vào đó là tiếng bàn phím lách cách càng lúc càng nhịp nhàng, thuần thục.

Một hôm, Xuyên hí hửng khoe với Thục và Cúc Hương:

- Bây giờ để vào VNI, tao không cần phải tốn công lần theo cây thư mục nữa!

- Chứ mày làm sao?

Xuyên đắc ý:

- Mở máy lên, tao chỉ đánh chữ “Xuyên” là màn hình VNI lập tức hiện ra!

Thục tròn mắt:

- Thật không?

Còn Cúc Hương thì bĩu môi:

- Xạo đi mày! Làm gì có chuyện đó!

- Coi đây nè!

Vừa nói Xuyên vừa gõ tên mình lên màn hình rồi nhấn enter. Quả nhiên, màn hình VNI hiện ra trong chớp mắt.

Đôi môi Cúc Hương lập tức cong thành hình chữ O. Còn Thục thì không ngớt xuýt xoa:

- Chà, chà, hay quá hén!

Xuyên vênh mặt:

- Hay chứ sao không?

Thục lay tay Xuyên:

- Mà làm sao hay vậy, chỉ tao đi!

Xuyên làm bộ nghiêm trang:

- Tao có chỉ, mà cũng không hiểu được! Muốn biết được bí quyết này, phải học hết cơm hết gạo chứ mày tưởng.

- Hết cơm hết gạo cái mốc xì - Cúc Hương ngồi bên hừ mũi - Vụ này chắc chắn không phải do mày mà do cái anh chàng Thiếu đằng sau lưng mày kia!

Thục như vỡ lẽ. Nó quay sang Thiếu:

- Anh Thiếu ơi anh làm đùm tôi một cái giống như vậy đi!

Câu nói không đầu không đuôi của Thục khiến Thiếu phải bối rối hỏi lại:

- Thục định nhờ chuyện gì vậy?

Thục chỉ tay lên màn hình trước mặt Xuyên:

- Anh làm sao cho tôi vào VNI nhanh gọn như con Xuyên vậy nè!

Xuyên vọt miệng giải thích:

- Tức là nó muốn máy nó mỗi khi bật lên, đánh chữ “Xuyên” thì màn hình VNI cũng lập tức hiện ra y như máy tôi vậy!

- Vô duyên! - Thục lườm Xuyên - Tao đánh tên tao chứ tao đánh tên mày làm gì!

Xuyên cười hì hì:

- Chứ sao vừa rồi mày bảo làm cho máy mày giống y như máy tao?

Biết không nói lại Xuyên, Thục chẳng buồn đôi co. Nó nhìn Thiếu:

- Sao? Được không nói lại Xuyên, Thục chẳng buồn đôi co. Nó nhìn Thiếu:

- Sao? Được không anh Thiếu?

- Tất nhiên là được! - Thiếu dễ dãi.

- Giống như máy con Xuyên chứ?

- Ừ.

- Nhưng mỗi khi vào VNI thì đánh tên “Thục” chứ? - Thục vẫn chưa hết lo lắng sau khi bị Xuyên hù.

Thiếu cười:

- Dĩ nhiên rồi:

Nói xong, anh bước lại trước chiếc máy của Thục. Thục lật đật đứng dậy nhường chỗ.

- Thục cứ ngồi đi!

Thiếu khoát tay và đứng ghé người bên chiếc máy, anh loay hoay đánh đánh gõ gõ Một lát, anh đứng thẳng người lên:

- Xong rồi đó! Bây giờ Thục thử coi!

Mặt mày sáng rỡ, Thục nôn nao gõ tên mình vào máy, rồi nhấn phím enter.

Lập tức màn hình VNI hiện ra như có phép màu.

- Cảm ơn anh nhiều nghen! - Thục hớn hở - Từ nay cho con Xuyên hết làm tàng!

Rồi quay sang Cúc Hương, Thục phấn khởi giục:

- Mày nhờ anh Thiếu làm giùm cho mày đi!

Không ngờ Cúc Hương bĩu môi:

- Khỏi! Mày làm như trên đời này chỉ có mỗi anh Thiếu của con Xuyên là tài giỏi không bằng!

Tự dưng bị Cúc Hương “nhéo ngang hông”, Thiếu bối rối quay đầu đi chỗ khác, giả bộ ta đây lãng tai chẳng nghe thấy gì. Còn Thục thì thuôn mặt ra:

- Mày nói vậy nghĩa là sao?

Như để trả lời Thục, Cúc Hương ngoảnh lại phía góc phòng, hắng giọng kêu:

- Anh Vân ơi Anh Vân!

- Gì vậy Cúc Hương? Vân ngừng tay, nhìn sang.

- Anh lại đây tôi nhờ cái này một chút!

Cúc Hương nói như ra lệnh khiến Thục nghe bụng mình giật thon thót. Nó không hiểu sao trong khi nó và Xuyên không bao giờ dám giỡn mặt với anh chàng Vân thì con nhỏ Cúc Hương liều mạng này chẳng tỏ vẻ gì ngán sợ anh ta cả. Nó cứ làm như nó là chị hai người ta Vậy mà anh chàng Vân kia lại không hề lấy đó làm bực bội. Như lúc này đây, anh lò dò bước lại:

- Cúc Hương nhờ gì vậy?

Cúc Hương nheo nheo mắt:

- Anh biết chuyện cổ tích “Vùng ơi, hãy mở ra!” không?

Vân chưng hửng:

- Biết mà sao?

Cúc Hương hỏi lại:

- Chuyện đó sao?

- Thì mỗi khi có người niệm chú “Vùng ơi, hãy mở ra!” thì cửa hang liền mở ra!

- Đúng rồi! - Cúc Hương cười láu lỉnh - Anh làm dùm tôi giống trong chuyện cô tích vậy được không? nhưng câu thần chú của tôi là “Cúc Hương hãy mở ra!”

Nghe Cúc Hương vòng vo một hồi, Thục không nhịn được cứ che miệng cười khúc khích. Còn Vân thì thấy nhức cả đầu:

- “Cúc Hương hãy mở ra” là sao?

Cúc Hương tùm tùm:

- Vậy mà cũng không hiểu! nghĩa là anh làm sao mỗi khi tôi đánh chữ “Cúc Hương” thì màn hình VNI hiện ra, khỏi phải theo đường dẫn lâu lắc, lồi thoi kia nữa!

- Trời đất! - Vân cười khò - Muốn làm tập tin BAT thì nói đại ngay từ đầu cho rồi, cô cứ bày đặt lòng vòng!

Tuy nhăn nhó nhưng Vân vẫn chiều theo ý Cúc Hương. Trong nháy mắt, máy Cúc Hương đã được cài đặt câu “Thần chú” đúng như nó muốn. Những trò nhõng nhẽo của Cúc Hương không lọt khỏi mắt Xuyên. Thục nhìn sự kiên này bằng cặp mắt thanh nhiên nhưng Xuyên thì tức lắm. À, nó ý nó có anh chàng Vân, dám công khai coi thường “Thiếu của mình”!

- Rồi không biết Xuyên to nhỏ rì rầm gì với Thiếu mà ngày hôm sao khi Xuyên bật máy lên, nó vô cùng khoái chí khi nhìn thấy trên đỉnh màn hình chớp nháy một dòng chữ trắng trên nền tím: “Chúc Xuyên một ngày làm việc vui vẻ”.

Xuyên chưa kịp khoe, Thục đã thấy. Nó tấm tắc:

- À lại một trò mới! Hay quá hén!

Xuyên hất mặt:

- Dĩ nhiên rồi!

Thục níu tay Xuyên:

- Mày nhờ anh Thiếu làm dùm tao đi!

Vẫn như hôm qua, Cúc Hương chẳng màng tới Thiếu. Và cũng như hôm qua, nó hùng dũng ngoác miệng:

- Anh Vân ơi anh Vân!

Vân ngó qua:

- Lại “Vùng ơi, hãy mở ra” nữa hả?

- Không, cái này khác! Anh lại đây đi!

Vân bước sang:

- Gì?

Cúc Hương chỉ tay lên màn hình trước mặt Xuyên:

- Anh làm giùm tôi giống như vậy kìa? Vân nhìn theo tay chỉ của Cúc Hương:

- À, đó là chương trình điều khiển bàn phím và màn hình!

Cúc Hương chẳng buồn quan tâm đó là chương trình gì. Nó sốt ruột hỏi:

- Anh làm giống vậy được không?

- Được! Cô đứng dậy đi!

Sau một hồi đánh đánh gõ gõ, Vân liếc Cúc Hương:

- Nhưng mà cô muốn cài câu gì vào máy? “Chúc Cúc Hương một ngày làm việc vui vẻ” nhé?

- Ai lại bắt chước người ta! - Cúc Hương ngúng nguẩy - Anh soạn ra câu khác đi!

Vân thờ ra:

- Câu gì bây giờ?

- Câu gì hay hay ấy!

Xuyến im lặng theo dõi nãy giờ, bỗng vọt miệng:

- Cài cái câu mà mày hay nói nhất ấy!

Đang bận bịu suy nghĩ, Cúc Hương quên bém mắt cảnh giác. Nó ngó Xuyến:

- Câu gì vậy?

- Thì câu “Anh Vân ơi anh Vân!” chứ câu gì! Ngày nào mà mày chẳng hét ầm lên câu đó!

Nói xong, Xuyến toét miệng cười hì hì nhưng khi chạm phải ánh mắt không hài lòng của Vân, nó hoảng hồn ngậm miệng lại.

Sau khi nghiêm khắc nhìn Xuyến như để cảnh cáo, Vân quay sang Cúc Hương định hỏi nó đã nghĩ ra câu nào đặc ý chưa nhưng anh bỗng ngăn người ra khi thấy Cúc Hương đang đứng nép vào cạnh bàn, tay bối rối mân mê vạt áo hết như đứa học trò bị một tên bạn xấu đem những bí mật của mình ra tố cáo với thầy giáo.

Ngần ngừng một thoáng, anh hắng giọng hỏi:

- Sao? Đánh câu gì bây giờ?

Cúc Hương như bưng tỉnh. Nó gượng lấy lại vẻ hoạt bát:

- Câu gì cũng được! Miễn là phải hay hơn máy của con Xuyến!

Vân mỉm cười:

- Đánh câu của Legouvé vậy nhé! “Làm việc sẽ giúp lau khô những giọt lệ” Nếu như thường ngày, Cúc Hương đã quyết liệt phản đối cái câu danh ngôn nhuốm đầy vẻ cải lương ướt át này rồi, nhưng lúc này chưa thoát ra khỏi nỗi

ngượng ngùng vì câu chòng ghẹo “ác miệng” vừa rồi của Xuyên, nó bèn “ừ” đại.

Cúc Hương rất lầy làm lạ về mình. Trước nay chưa bao giờ nó rơi vào một tình trạng lóng ngóng thẹn thù như vậy. Xuyên và Thục cứ ngồi với nhau là “cáp đôi” nó với hết người này đến người khác. Nhưng nó chẳng bao giờ để tâm, chỉ nhe răng cười hì hì, thậm chí còn cao hứng góp lời nhận xét, bình phẩm khôi hài về “đối tượng” hết như đó là chuyện tiểu lâm hoặc chuyện trời ơi của ai, chẳng dính dáng gì tới mình. Vậy mà bữa nay Xuyên mới trêu nó qua loa trước mặt Vân kịp lái sang chuyện khác, chứ nếu anh cứ đăm đăm nhìn nó, chẳng biết nó sẽ còn xấu hổ đến đâu.

Tại sao lại như vậy, Cúc Hương cũng không rõ. Nó chỉ lờ mờ nhận ra so với chuyện Hùng quần tán tỉnh nó trước đây, chuyện này đã khác lạ đi nhiều. Trước đây, nó chẳng bao giờ để Hùng quần vào mắt, gặp Hùng quần nó chỉ muốn tránh xa. Nhưng với Vân, chẳng hiểu sao nó cứ hay nghĩ về anh. Anh càng ung dung bình thản, càng ra vẻ phớt lờ, nó càng muốn anh phải để ý đến nó, phải chiều chuộng nó. “Hành hạ” được anh, nó sung sướng lắm, một sự sung sướng ngọt ngào nó chưa từng nếm trải bao giờ. Lúc đầu có tưởng đấy là niềm vui của sự trả thù, về cái chuyện anh chọc quê nó hôm trước. Nhưng dần dần, nó nhận ra mọi sự không đơn giản như vậy. Nếu là trả thù thì chỉ trả một lần thôi đã đủ.

Đằng này, nó cứ muốn “trả thù” anh hoài hoài. Đến khi nào chết thôi. Chẳng lẽ nó là một đũa thù dai ghê dớm đến vậy?

Không phải chỉ có Cúc Hương mới ngạc nhiên về tính tình ngày một thay đổi của mình.

Một hôm trên đường về, Xuyên bỗng cao hứng “phát pháo”:

- Thục nè, lâu nay mày có thấy trên thế giới vừa xảy ra một chuyện lạ không?

- Chuyện gì?

Thục hỏi lại, thừa biết là Xuyên định nói đến đề tài gì.

Xuyên gật gù:

- Từ hồi ba đứa chơi chung đến giờ, mày có thấy con Cúc Hương giận hờn ai đến mức dậm chân thành thạch và quit thẳng một mạch không?

Thục nín cười:

- Không.

Xuyên khịt mũi:

- Vậy mà bây giờ lại có.

Xuyên liếc Cúc Hương, thấy Cúc Hương vẫn tảng lờ đạp xe, liền tiếp tục:

- Mà có bao giờ thấy con Cúc Hương buồn bã u sầu cả buổi chỉ vì một người nào đó đột nhiên vắng mặt ở chỗ làm không?

Thấy Xuyên càng lúc càng “lấn tới”, Thục bắt đầu hoảng.

- Không!

Nó rụt rè đáp và lăm lét nhìn vào lưng Cúc Hương đề phòng Cúc Hương nổi cáu hất nó xuống xe, nhưng Cúc Hương chẳng tỏ phản ứng gì.

Trong khi đó, Xuyên vẫn tỉnh bơ:

- Vậy mà mà bây giờ lại có! Rồi mà có bao giờ thấy con Cúc Hương khi bị “cấp đôi” với người khác lại đâm ra lóng nga lóng ngóng như gái về nhà chồng không?

Lần này, Thục chưa kịp trả lời thì Cúc Hương đã hừ mũi:

- Quá đủ rồi nghen! Tao không thích giỡn à!

Thấy bạn nổi quạu, Thục xanh mặt ngồi im. Ngược lại Xuyên chẳng hề lộ vẻ nao núng.

- Trời ơi là trời! - Xuyên cười gập người trên xe - Một đứa nổi tiếng là chúa giỡn tự dưng lại không thích giỡn, nghe cứ như là chuyện lạ bốn phương! Hi hi!

- Ừ tính tao vậy đó! - Cúc hương vẫn gằm gừ.

- Thôi, thôi, cho tao xin! - Xuyên kêu lên - Mà đừng có nói nữa được không! Bộ mà không biết bữa nay quai hàm tao bị đau hả?

Nghe Xuyên nói vậy, Thục liền nhưm cổ dòm sang:

- Tao có thấy quai hàm mà sưng chỗ nào đâu!

Xuyên quẹt quẹt tay lên má:

- Sưng bên trong làm sao mà thấy được Thục vẫn thắc mắc:

- Nhưng nếu quai hàm mà sưng thì tại sao mà không cho con Cúc Hương nói? Chính mà không nên nói nhiều mới đúng!

Xuyên nhún vai:

- Tao không ngờ một đứa thông minh như mà mà thỉnh thoảng cũng ngốc đột xuất!

Rồi trước cặp mắt thao láo của Thục, Xuyên chậm rãi giải thích:

- Nếu như bình thường thì con Cúc Hương nó muốn nói gì mặc nó. Nhưng bữa nay nó nói chuyện nghe tức cười quá. Nếu nó không ngậm miệng, tao cười riết sẽ trẹo quai hàm mất, mà hiểu không?

Thục rụt cổ quay lại dòm Cúc Hương, không dám nói hiểu cũng chẳng nói không.

Xuyên lườm Thục:

- Nó có tật, nó không sợ mày thì thôi, mắc mớ gì mày phải sợ nó!

Cúc Hương bỗng hắng giọng:

- Không biết ai có tật à ghen!

Xuyến giật mình:

- Vu không gì đó mày?

Cúc Hương vẫn nói trống rỗng:

- Không biết ai rủ rỉ rù rì với ai suốt từ sáng đến chiều, từ đêm đến sáng à!
- Từ đêm đến sáng hồi nào? - Đòn phản công của Cúc Hương khiến Xuyến cau mày sùng sộ.

Cúc Hương cười hì hì:

- Á quên, tao lộn! Chỉ từ sáng đến chiều thôi!

- Từ sáng đến chiều cũng không có!

Cúc Hương nhếch mép:

- Xì! Tao đâu có đui!

Nhìn vẻ ung dung đắc thắng của Cúc Hương, biết có chôi cũng vô ích, Xuyến đành nói thẳng:

- Nhưng Tao với Thiếu dù sao cũng chỉ là bạn thôi!

Cúc Hương bĩu môi:

- Bạn mà mày kêu gì Thiếu làm nấy?

- Chứ mày với anh Vân thì sao? Mày cũng “đi” anh ta sói trán vậy!

- Tụi tao khác!

- Khác sao?

Cúc Hương ngó người:

- Tao cũng chẳng biết khác sao! Nhưng mà khác!

Xuyến cười mũi:

- Khác cái mốc xì!

- Thôi, thôi! - Thục kêu lên - Tụi này *delete* ba chuyện đó giùm tao đi! Nghe sao nhưc đầu quá!

Sự can thiệp bất ngờ của Thục giúp Xuyến và Cúc Hương thoát khỏi cuộc “tố khổ” lẫn nhau một cách kịp thời, nếu không trận khẩu chiến sẽ có nguy cơ kéo dài đến tối mà vẫn không phân biệt được người thua kẻ thắng.